

Шлях сумління

Микола Руденко

Моя душа — це світ з материками,
Де серед гір снується сто доріг.
Любив блукати я по них роками
І душу від сліпих марнот беріг.

Я шанував людське самовладання
І твердив, вірячи, що я — пророк:
Поезія — це чисте споглядання
Загадок неба, таїнства зірок.

Сягав поза сонця духовним оком,
Вивчав говірку світла і пітьми.
Та якось я помітив ненароком:
Мій материк не вільний від тюрми.

Я втратив спокій в самоті й на людях,
Мені боліло в полі і в гаю —
Бо відчував: зробилось мультко в грудях,
А дріт колючий в душу вп'явсь мою.

Я рвав умовностей лискучі шлеї —
Хотів тюрму втопити у вині.
Та марні спроби — не втекти від неї:
Вона не поза мною, а в мені.

Тоді збагнув: ці загорожі й грати,
Що будувались людям на біду,
Зсередини належить зруйнувати —
Для цього, тюрмо, сам тебе пройду.

І я пройшов. Де згорбившись, де плазом —
Без просвітку, без ласки, без тепла.
З ногами сам до себе в душу влазив —
Вона для мене карцером була.

Гадав, що саме так я спокутую
Той гріх, що, тюрмо, ти у світі є.

І цим для себе спокій підготую:
Сумління заспокоїться моє.

Та де там! Відпусти мене, проклята:
Є в світі гори, води, комиші.
Зненацька з сонця чую голос брата:
За мурами твої товариші...

Моя душа — це світ з материками,
Де серед гір снується сто доріг.
Але мені лишилась під зірками
Лиш та, що кличе на сумний поріг.